

Southpaw Steel 'n' Twang:n matkakertomus St. Louis - New York 2.-13.9 2015

Yhtyeemme Southpaw Steel 'n' Twang (SST) sai kunnian olla ensimmäinen suomalainen bändi, joka kutsuttiin St.Louisissa vuosittain pidettävään International Steel Guitar Convention (ISGC)-tapahtumaan 2015 (44. vuosi).

Lento Helsinki-Vantaan lentokentältä New Yorkin kautta St.Louisiin sujui leppoisasti (vaikka matka kesti konevaihtoineen 22 tuntia); Airport Marriott-hotellissa ISGC:n Michael Scott Jr vei SST-teamin eli meidät bändin pojat ja levy-yhtiömme Bafe's Factoryn Jyri ja Aija Lehtosen omaan sviittiinsä syömään, juomaan ja vaihtamaan muutaman sanasen tulevista koitoksista. Löysimme SST-rumpali Tero Mikkosen kanssa vielä yösydännä hotellin pohjakerroksesta lämmitetyn uima-altaan, siihen kelpasi pulahtaa jetlagia loiventamaan..

Torstaiamuna konventti alkoi pikkuhiljaa nytkähdellä käyntiin; tapahtuman pääkonserttilavalle Marriottin Ballroomissa tuotiin vino pino Peavey- ja Telonics-steelvahvistimia ja talon bändin backline.

Antiikkikoneiden eli vanhojen lap steelien huoneesta löytyi muutamakin pahvilaatikollinen bänditeepaitoja, ne oli painatettu paikan päällä kulujen säästämiseksi. SST:lle oli hienosti varattu tila Ballroomista, kasasimme sinne banderollin ja myyntipöydän odottamaan myöhempiä aktiviteetteja.

Soitto alkoi iltapäivällä, varsinaiset avajaiset olisivat vasta perjantaina, mutta torstaiksikin oli järjestetty päälavalla iltaohjelmaa: Steelkitarakoulun bändi, western swingiä ja Southpaw Steel'n' Twang! Tsekkailimme jonkin aikaa iltapäivän vaihtelevan taseisia esiintyjä, sitten menttiin altaalle pulikoimaan ja fiilistelemään trooppista ulkoilmaa.

Myöhemmin soundcheckissä kävi ilmi ettei virtalähteeni jaksanut pyörittää soundipedaaleja, se pienempi jännite 110 volttia! Olin sen ajattelemattomuuttani unohtanut... Onneksi toisen bändin kitaristilla oli lainaksi oikeanlainen apparaatti ja saimme aloitettua setin ajoissa. Illan koko osuus tuli ulos Michaelin pitämän nettiradio SteelRadio.com:n kautta. Hän esitteli vaatimattomasti keikan jälkeen striimaustilastoa SST:n osalta: 540 211 (!) kuuntelijaa, joista USA:sta 432 860.

ISGC:n musiikillinen anti on pääsääntöisesti countrysufflen, kaksitahticountrysyn ja countryballadien katkeamatonta virtaa, jossa lukuisat solistit talon bändin komppaamina toinen toistaan taitavammin sukkuloivat; settimme aikana hiipi muutaman kerran mieleen, että aika tavalla kuvastusta tyylistä poikkeava musisointimme saattaa kaataa vanhoja rajoja, tykätään tai ei... loppuaploidit olivat kuitenkin oikein mukavat ja myyntipöydän ääreen tuli reilusti porukkaa kiittelemään mielenkiintoisesta ja tuoreesta musiikista. Ilta päättyi hotellin ravintolassa innostuneeseen Tiimin Palaveriin..

Aloitin aamuni Marriottissa aina juoksumattolenkillä ja uinnilla, kummasti ihminen jaksaa kaikkea pienen liikuntatuokion jälkeen paremmin! Melkein joka paikassa oli todella tehokas ilmastointi, ulos meno oli kuin olisi astunut kylmäkaapista grilliin (ulkona oli vaatimattomat 35 astetta); Jp Mönkkönen, yhtyeemme basisti, oli tulla kunnolla kipeäksi, mutta sai orastavat oireet onneksi talttumaan buranakuurilla.

Perjantaina aamupäivällä varsinainen konventti aloitettiin varsin isänmaallisesti, sotaveteraani kantoi kansallislaulun soidessa steelin ja taustabändin voimin Amerikan lipun lavan viereen, sitten pidettiin puheita ja muistettiin varsinkin ulkomailla operoivia sotilaita. Amerikkalaiset ovat ylpeitä maastaan ja amerikkalaisuudestaan!

Päiväosiossa kuultiin uusia kykyjä ja pidemmän linjan soittajia, countryn ja western swingin hengessä menttiin ja taitavaa soittoa oli:). Meillä oli myös turistipäivä, kävimme paikallisen steeltaitajan Steve Hitsmanin kускаamina Pancake Housessa, rumpu- ja kitarakaupassa virtalähdeostoksilla sekä tietysti WalMartissa eli korkeakulttuurua piisasi! Marriott on sen verran kaukana keskustasta ettei Eero Saarisen Archia ja muita nähtävyyksiä jaksanut kaiken päälle metrolla painua katsomaan.

Jetlag vaivasi, sisäinen kello pärähti soimaan lauantaiaamuna klo 5.00, eikä unta sen jälkeen saanut.

Päätöspäivä alkoi; pienemmissä kokoussaleissa oli, kuten edellisenäkin päivänä, myös konsertteja ja workshop-toimintaa, välillä siellä menttiin totaalisti jazzin puolelle ja sehän toimii myös steelillä komeasti! Monenlaista steelkitaran- ja oheistuotevalmistajaa oli pystyttänyt pöytänsä saliin ja aulaan, juttelun ja soiton suloinen sekamelska täytti paikan.

Pääsalissa SST:lla oli toinen esiintyminen; ennen meitä soitti diggailemani steelkitaralegenda Doug Jernigan, joka sai oikeutetusti raikuvat, seisovat aplodit. Meidän lauantai-iltapäiväosion päättävää settiämmekin jaksoi vielä jäädä kuuntelemaan ihan kiitettävä määrä ihmisiä; musiikillinen näkemyksemme taisi toimia heille ihan mukavasti, kun esityksellemme myöskin lopussa seisten taputettiin:!) SGC:n teemaksi nousi tietysti legendaarisen Buddy Emmonsin siirtyminen ajasta ikuisuuteen, SST:n setissä oli myös hänen instrumentaalinsa "Hold it", tosin lap steel-versiona... Keikan jälkeen Michael haastatteli koko bändiä SteelRadioon.

Lauantain loppuiltaan oli säästetty Emmons-tribuutti, tätä emme enää nähneet; Brian Scheffer tuli hakemaan meidät Firebrand-studiolleen valmistelemaan alkavaa studiosessiota...

Seuraavat viisi päivää kuuluivat allekirjoittaneelta selkeällä kaavalla: juoksumattolenkki, uimaan, studiolle koko päiväksi ja Seven Elevenin kautta nukkumaan! Meillä oli 15 kappaletta, kaikki saatiin äänitettyä joskin muutamia lisäyksiä jäi Suomessa tehtäväksi; Brian on joviaali kaveri ja kokenut ammattimies, ajatuksemme homman etenemisestä kohtasivat mainiosti: soitimme instrumentteja samassa äänityshuoneessa, basso- ja kitaravahvistimet äänieristettiin koppeihin. Kaikki kappaleet soitettiin livenä ja priimaotoista siivottiin muutamit häiritsevät kauneuspilkut. Lauluosuudet teimme jälkeinpäin...

Johnny B. Goode on varmaan muutama sata kertaa tullut vedettyä keikoilla encorena; se on myös ensimmäisiä oppimiani rokkibiisejä, taisin teinipoikana landella mennä metsään laulamaan sitä ettei kukaan kuulisi. Nämä faktat pyörivät mielessä, kun kävimme Brianin kanssa Loop-kadun Chuck Berry -patsaalla turistikierroksella, tämä ja Berryn vakkarikeikkapaikassa, Blueberry Hill-klubilla lounastaminen jäivät studiotyöntäyteisen viikon ainoaksi turistikierroksiksi.

Sen verran säättää, pohdiskelua ja soundinetsintää tuo työ sisälsi että torstai-iltana teimme vielä kuumeisesti viimeisiä päälleäänityksiä... alkuiltaan oli sovittu torvisektioäänitys, ko. herroista kaikki eivät kuitenkaan yllätykseksemme olleet vaivautuneet käymään etukäteen nuotteja läpi! Prima vistakaan ei millään onnistunut, sessio oli pakko keskeyttää alkuunsa... puhallinosuudet jäivät Suomessa äänitettäväksi. Ei ammattimeininkiä!

Studiotyöskentelyssä tulee aina jotain kummelluksia, tuostakin selvittiin lopulta henkisellä olankohautuksella... Äänitetty materiaali ladattiin Firebrandissa kovalevyille myöhemmin Suomessa miksattavaksi, oli aika sanoa näkemiin St Louisille; New York oli seuraava pysäkkimme..

Perjantain aamulento NYC:iin sujui uneliaissa merkeissä, edellinen ilta oli venähtänyt - ei suinkaan juhlintaan vaan kamojen kasaamiseen ja studiolta hotellille roudaukseen, äänitetyn materiaalin

"pakkaamiseen" sekä t-paitojen änkeämiseen kaikkiin mahdollisiin laukkuihin; oli niitä toki kaupaksi mennyt mutta muutama jäi kotiin vietäväksi:).

Iltapäiväruuhkassa taksimme matelivat Manhattanilla, lopulta päädyimme Tryp-hotellille West 35-streetille. SST-tiimi lähti heti kamojenroudaussirkuksen jälkeen kokonaisuudessaan etsimään

lounaspaikkaa, se löytyi läheltä Empire State Buildingia. Istuimme tacoravintolan terassikatolla ja nautimme kiireettömästä, erittäin urbaanista iltapäivähetkestä New Yorkissa... kun Jyri Lehtonen pari vuotta sitten esitteli itsensä meille ja tarjosi levy-yhtiönsä nimissä yhteistyötä emme tosiaan voineet aavistaa, että nyt istuisimme tässä! Jyri ja Aija ovat tehneet SST:n eteen niin paljon hommia, että minut täyttää syvä kunnioitus aina kun ajattelen sitä; vilpitön musiikin diggailu ja ahkera sen eteen toimiminen ovat asioita joita arvostan erittäin korkealle!

Perjantain keikalle lähdettiin pienen hotellilevon jälkeen tietysti taksilla; Alphabet Lounge on ulkoiselta habitukseltaan lähes hämyluolan oloinen verenpunaisine ulkoseinineen ja tummennettuine ikkunoineen, nimikylttikin oli pienenpieni...sisällä oli kuitenkin aika perinteinen musaklubi: pitkä baaritiski, lähinnä seisomatilaa ja kovaäänistä taustapoppia, vaikkei ketään ollut paikalla paikan juuri avattua ovensa.

Bassovahvistinta ei talosta löytynyt, Jp kesti tämän miehuullisesti ja jonkinlainen monitoriversio hänelle saatiin säädettyä. Settimme oli kasarisyntikkapop-henkisen porukan jälkeen, baariin oli saapunut jonkin verran porukkaa ja taiteilumme tuntui kelpaavan; eräskin kaveri oli ollut St. Louisissa ja tuli uudestaan tsekkaamaan meitä!

Scott Mitzner ja hänen bändinsä High North aloittivat illan viimeisinä oman settinsä; mielenkiintoista instrumentaalimusiikkia stick-kielisoittimella höystettynä - bassot soitettiin sillä. Scott oli hienosti järjestänyt SST:n NYC-keikat, oli mukava nähdä häntä ja hänen suomalaista vaimoan Veeraa.

Lauantaina oli aikaa heittäytyä turistiksi; hieno tunne, kun voi vaihteeksi vaan palloilla kaduilla ilman aikataulua:!)! Lähdimme koko porukalla Greenwich Villageen, siellä oli käynnissä katumarkkinat, joiden humusta lähdimme etsimään Matt Umanovin kitarakauppaa... paikallinen katujatsari soitteli meille kitarallaan parit sointusoolot ja neuvoi kulman taakse tsekkaamaan Electric Ladyland studion fasadia - niin, täällähän se Jimi puuhaili mestariteoksiaan!

Kitarakauppakin löytyi parin mutkan jälkeen, vanhoja perinneskeboja ja steelejä, Hank Williamsin biisejä taustalla, vasurinurkkaus - voiko enempää toivoa? Voi, paksumpaa lompsaa, Gretschin olisin mukaan silloin ottanut:!)! Pari nuorta mimmiä tutki kitaroita kun testailin sitä, rupesivat juttusille. Sanoivat tykkäävänsä rimputuksestani ja että tulisivat illalla Brooklynin keikallemme... Jyri veisteli, että minut pitäisi laittaa Manhattanin kitarakauppoihin soittelemaan, jotta saadaan kaikki samanhenkiset persoonat keikalle - niinpä.

Muchmore's oli sympaattinen, kodikas livenurkka; kamat olivat ok ja sisällä tarkeni oikein hyvin, kun ilmastointia ei ollut: Water-biisimme sopi tilanteeseen osuvasti!

Scott, Veera ja ne kaupan tytöt olivat yleisössä kulmakunnan musiikkientusiastien seassa. Hyvä oli meininki, mielestäni fiilikseltään paras esitys matkan aikana! Kehuja saatiin ja muutama levykin myytiin; kyllä Nykissä

olisi kiva tehdä enemmänkin keikkoja...ehkä, ei kun varmasti joskus vielä! Yksi steel/slidesoittaja oli paikalla, kertoi käyneensä Suomessa Hgin Juhlaviikoilla soittamassa bändinsä kanssa! Pakattiin luutut ja banderollit, hyvästeltiin kaverit ja lähdettiin takaisin Manhattanille...

Sunnuntai oli matkustuspäivä: kentälle, koneeseen ja takaisin Suomeen. Antoisa reissu, hyviä kontakteja luotiin ja maailma avartui taas pikkuisen!

Ville Leppänen